

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΥΣ

Οι φίλοι της ήθοποιού

Μιά μέρα, προ του Εθρωπαϊκού πολέμου, σ' έναν κύκλο Γάλλων συγγραφέων συζητούσαν για μιὰ δημοφή παριζιάννα ήθοποιού.

— Ισχυρίζεται ότι δε μπορεί να ζήσει με λιγώτερο από εκατό χιλιάδες τὸ χρόνο, ειπε κάποιος.

— Αυτό τὸ εἰσόδημα ἰσοδυναμεί με δύο φίλους ἀπὸ πενήντα χιλιάδες φράγκα ὁ καθένας, ἀπάντησε τότε ὁ Ἀλφρέδος Καπύς. Κ' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἐπρόσθεσε :

— ... ἢ με δύο χιλιάδες φίλους ἀπὸ ἓνα τάλληρο ὁ καθένας !...

Ἡ θέλησις

— Εἶνε ἀνθρώπος χωρὶς καρμὶ θέλησις.... ἔλεγαν κάποτε μπῶδες στὸν Καπύς γιὰ κάποιον βουλεντή.

— Μπα, ἀπάντησε ἐκείνος, ἔχει μιὰ θέλησις— τῆς γυναίκας του !...

Οι ὑποψήφιοι τῆς Ἀκαδημίας

Κάποτε ὁ Καπύς καὶ ὁ Μπριέ, ὁ γνωστὸς δραματικὸς συγγραφεὺς, εἶταν κ' οἱ δύο ὑποψήφιοι γιὰ τὴ θέσις τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ. Ἐνας περιφρονητὸς συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη ἐπίδραση τὴν Ἀκαδημίαν, τοὺς προσκάλεσε καὶ τοὺς δύο σὲ πρόγευμα.

Στὰ ἐπιδόρπια ὁ Ἀμφιτριὼν λέει στοὺς συνδαιτημόνας του : — Ἐνας ἀπὸ τοὺς δύο σὰς θὰ περάσει στὴν Ἀκαδημίαν. Δὲν ξέρω ποῖος, μὰ ἐκείνος ποὺ θὰ πετύχει θὰ βοηθήσει καὶ τὸν ἄλλον νὰ γίνῃ γρηγορὰ Ἀκαδημαϊκός.

Τότε ὁ Καπύς χαμογελώντας δίνει τὸ χέρι του στὸ Μπριέ καὶ τοῦ λέγει :

— Βέβαια, φίλε μου, μπορεῖτε νὰ ὑπολογίζετε σὲ μένα...

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Καὶ πεισμώνεις γιὰτὶ ἐγώ, ἡ μικρότερη, παντρεύομαι πρώτη.

ΡΕΝΑ, (πειτώντας μαλασμένην εἰς κουβέρτες τῆς κάθεται στὴ μέση τοῦ κρεββατιοῦ). — Ἐ λοιπόν ! ναί κ' ἔπειτα ; Γιὰ ποῖο λόγο νὰ εἶμαι καλή ; Γιὰ νὰ γίνω γεροντοκόρη ; Δεκαπέντε χρόνια τώρα ἐσένα πάντοτε βάζουν πρώτη, ἐσένα διαλέγουν, ἐσένα χαιδεύουν. Ἐσὺ εἶσαι ἡ μικροῦλα, ἡ πολυαγαπημένη. Ἐγὼ εἶμαι ἡ μεγάλη. Γιὰ μένα δὲν ἐνδιαφέρονται διόλου. Κι' αὐτὸ ἀρχισε ἀφότου γεννηθήκες... Ναί, πρώτα εἶμιον ἐγὼ ἡ ἀγαπημένη μ' ἀγαποῦσαν πῶς πολὺ ἴσως ἀπὸ οἱ ἀγάτησαν ἐσένα. Μὰ, ἔπειτα ἤρθες ἐσὺ κ' ἐμένα μ' ἔβαλαν στὴ μπάντα.

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Καρμὶ μεις δὲν τροτιμήθηκα εἰς βάρος τῆς ἄλλης.

ΡΕΝΑ. — Μιλᾶω σωστά. Οἱ γυνεὲς μας φοβοῦνται μὴ φανοῦν ἄδικοι καὶ μὰς φτιάχνουν τὰ ἴδια κοσμήματα, τὰ ἴδια ρούχα, τὰ ἴδια καπέλλα. Ντυνόμαστε κ' οἱ δύο ὁμοῖα. Μὰ ὅλη τους ἡ στοργὴ εἶνε σὲ σένα. Τὸ ξέρω, ἀκουσα τὸ μπαμπὰ νὰ λέει τὶς ἄλλες : Ἡ Ρένα ; Αὐτὴ δὲ θὰ μὰς ἀφήσει ποτέ μὰς ἀγαπάει πολύ. Θὰ τὴν κρατήσουμε κοντὰ μας !

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Μὰ θὰ παντρευτεῖς κ' ἐσὺ ;

ΡΕΝΑ. — Πότε ; Δὲ με προσέχουν πιά καὶ μένω στὴ μπάντα κουβεντιάζοντας με τὶς ἡλικιωμένες κυρίες καὶ ἂν κανεὶς με πλησιάζει με θέλει γι' ἀδελφὴ κ' ὄχι γιὰ γυναίκα. Ὅταν ὁ Μωρίς με ζύγισσε νόμιμα ἠλίθια πὼς ἐνοιώθη κάτι γιὰ μένα. Εἶμιον εὐτυχισμένη, τόσο εὐτυχισμένη ! Συλλογιζόμουν κίολας τί καλὸ σύζυγοι πού θὰ εἶμασθε. Ἐνδιαφερόμουν γι' αὐτόν, γιὰ τὸ μέλλον του... Κι' αὐτὸς με κοροῖδευε. (Κλαίει). Εἶνε κακό αὐτό...

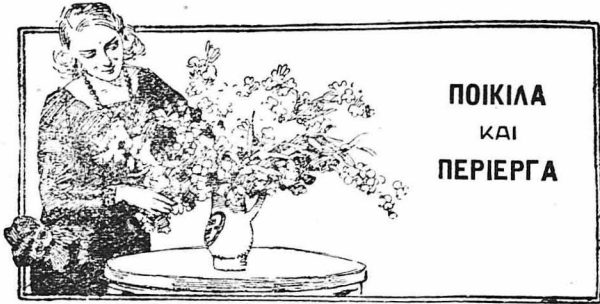
ΜΑΡΙΕΤΤΑ, (πλησιάζοντας). — Ἀδελφοῦλα μου...

ΡΕΝΑ, (σπρώχνοντας τὴν). — Φύγε ! φύγε ! Σὲ μισῶ, σὲ μισῶ ! (Κοιτῶν τὸ πρόσωπο τῆς σὲ μωζιλὰκι καὶ κλαίει με λυγμούς. Ἡ Μαριέττα γύνεται, ἔπειτα φιλεῖ τὸ χέρι τῆς ἀδελφῆς τῆς πού σφίγγει τὴν κουβέρτα. Τέλος ὁρνεῖ τὸ φῶς καὶ πλαγιάζει. Σιωπὴ. Μετὰ μισὴ ὥρην ἡ Ρένα σηκώνεται καὶ μιλάει τῆς ἀδελφῆς τῆς.)

ΡΕΝΑ. — Μαριέττα, κοιμᾶσαι ;

ΜΑΡΙΕΤΤΑ. — Ὅχι.

ΡΕΝΑ. — Συχώρα με... Αὔριο τὸ πρωτὶ θὰ μιλήσω στὴ μαμά... Pierre Weber

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ θέατρο στὴν Ἰαπωνίαν

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμα χρόνων ἡ μετάβασις στὰ θέατρα ἐθεωροετο, στὴν Ἰαπωνίαν, ὡς μιὰ διασκέδασις χυδαία, τὴν ὁποία μόνο ὁ ὄχλος ἀπολάμβανε. Σήμερα δὲμος, οἱ Ἰάπωνες ὅλων τῶν τάξεων πηγαίνουν στὸ θέατρο, ἂν καὶ ἰσχύουν πάντοτε σχετικῶς μ' αὐτὸ μερικῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως τοῦ νόμου, ὅπως π.χ. ἡ ἐμφάνισις γυναικῶν ἀπὸ σκηνῆς. Γι' αὐτὸ καὶ τοὺς γυναικείους ῥόλους ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ἔχουν ἀκόμα οἱ ἄντρες, ὅπως στὰ πρώτα Ἀθηναϊκὰ θέατρα.

Ὁ νόμος ἐπίσης ἀπαίτει ὅπως σὲ ὅλα τὰ κλασσικὰ ἔργα τὸ καλὸ θριαμβεῖν τοῦ κακοῦ.

Συχνὰ οἱ θεαταί, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὴν πραγματικότητά τοῦ καϊζιματος τῶν ἠθοποιῶν, ληθμονοῦν ὅτι εὐρίσκονται στὸ θέατρο καὶ ὅταν βλέπουν κανένα κακοῦργο στὴ σκηνὴ τοῦ πετοῦν δι βρεθεῖ μισροστά τοὺς ἐνφ τὸν βρίζουν με διάφορα ἐπίθετα.

Τὸ μακιγιὰζ παίζει πολὺ σπουδαῖο ρόλο στὸ Ἰαπωνικὸ θέατρο. Οἱ περισσότεροὶ τῶν μεγάλων Ἰαπωνῶν ἠθοποιῶν ὅπως ἔξαφνα ὁ Μωρίτα Κάγια, τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ Θεάτρου τοῦ Τόκιο, μακιγιάρωνται τόσο τέλεια, ὥστε εἶναι ἀδύνατο νὰ τοὺς ἀναγνωρίσει κανεὶς.

Ἐπίσης ἔχουν πολὺ ἐξελιχθεῖ οἱ Ἰάπωνες ἠθοποιοὶ στὸ ζήτημα τῶν ἀμφιβουσιῶν.

Τὰ τυχερὰ τῶν παλαιοβιβλιοφίλων

Αὐτὸ συνέβη ἐσχάτως σ' ἓνα Λοντρέζο βιβλιόφιλο.

Μανιώδης ἐρευνητῆς τῶν παλαιοβιβλιοπολείων, εἶχε ἀγοράσει ἓνα ἀντίτυπο μιᾶς τῶν πρώτων ἐκδόσεων τοῦ «Παύλου καὶ τῆς Βιγνιανίας». Ὁ βιβλιόφιλος ἀρχισε νὰ διαβάζει με προσοχὴ τὸ ρωμαντικὸ ἀριστοῦργημα, ὅταν φτάνοντας στὶς τελευταῖες σελ. δες, παρατήρησε ὅτι δύο ἀπ' αὐτῆς εἶταν κολλημένες. Τὶς ἔκοψε κ' εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ βρεῖ χωμένα μέσα πολλὰ τραπεζογραμματῖα ἀξίας συνολικῆς 15.000 δραχμῶν. Ἐπίσης βρῆκε καὶ μιὰ ἐξήγησις γραμμὴν με μολύβι. Ἴδου τὴν :

«Σοβαρὲ ἀναγνώστη, φίλε αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, ὁ ὁποῖος θὰ τὸ διαβάσεις μέχρι τέλους, ἀξίσεις αὐτὴ τὴν ἀναμοιβή»

Παρόμοια εὐρήματα, πολὺ μικρότερον δὲμος ποσῶν, ἔτυχαν καὶ σὲ πολλοὺς Ἑλληνας βιβλιοφίλους.

Γάμοι παιδιῶν

Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου εἰς νεαρὰν ἡλικίαν προκάλεσε τελευταία μέγιστον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν τῆς Ν. Ὑόρκης.

Ἐνφ ἡ νόμιμος ἡλικία πρὸς σύναψιν γάμου εἶνε 18 ἐτῶν διὰ τὰς νέας καὶ 20 διὰ τοὺς νέους, κατὰ τὸ 1922 ἐπαντρεύτηκαν εἰς ὅλην τὴν πολιτείαν, ἐκτὸς τῆς Νέας Ὑόρκης, 172 παιδιὰ δεκαεπτά χρόνων καὶ κάτω, 634 κόρες δεκαεπτά χρόνων καὶ 1365 δεκαεπτά. Ἐξήντα τοὺς ἐκατὸ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ κατήγοντο ἀπὸ ἀγροτικῆς περιφέρειας.

Ἡ πολιτεία τῆς Νέας Ὑόρκης εἶνε μὰ ἀπὸ τὰς δεκατέσσαρας βορειοαμερικανικῆς πολιτείας ὅπου παρ' ὅλην τὴν ἀπαγόρευσις τοῦ νόμου τὰ παιδιὰ μποροῦν νὰ παντρευθῶνται σὲ ὅποιαν ἡλικίαν θέλουν φτάνει νὰ ἔχουν τὴν συγκατάθεσις τῶν γονέων τῶν.

Τώρα ὁμοσ, κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ «Συνδέσμου τῆς Προστασίας τῶν Παιδιῶν» κατηργήθη διὰ τῶν ὁποίων ὅσοι, κάτω τῶν δεκαεπτὰ ἐτῶν, θέλουν νὰ παντρευθοῦν, πρέπει νὰ ἔχουν τὴν ἐγγραφον συγκατάθεσις τοῦ προέδρου τοῦ ἀρμοδίου παιδικοῦ δικαστηρίου.

Τὸ ἐναέριον ταχυδρομεῖο

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μεταφερομένων ἐναερίως ἐπιστολῶν μεταξὺ Γαλλίας, Μαρῶκου, Ἀλγερίας καὶ Σενεγάλης, ἔχει φθάσει σ' ἓναν ἀριθμὸν καταπληκτικόν. Οἱ ἀκόλουθοι ἀριθμοὶ δίνουν μιὰ εἰκόνα τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἐναερίου ταχυδρομείου :

Κατὰ τὸ 1919 ἀντηλλάχθησαν ἐναερίως μεταξὺ τῶν ἀνω χωρῶν 9124 ἐπιστολαί, ζυγίζουσαι 178 κοιλὰς τὸ 1920, 182,061 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 3148 κοιλὰς τὸ 1921, 327.085 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 6707 τὸ 1922, 1407.351 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 3538 κοιλὰς τὸ 1923, 2.558 κ' ἡλ. 863 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 68.153 κοιλὰς τὸ 1924, 4.026.590 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 81.939 κοιλὰς καὶ τὸ 1925, 7.502.191 ἐπιστολαί ζυγίζουσαι 151.007 κοιλὰς.

Τὰ ταχυδρομικὰ ἀεροπλάνα διέτρεξαν κατὰ παρελθόν ἐτος 2.400.000 χιλιόμετρα, δηλαδὴ ἑξήντα φορῆς τὸ γύρο τῆς γῆς.

Ὁ Ἑρραμιστῆς